

PROLOOG

In de bossen van Tsjeljabinsk, ongeveer vijftienhonderd kilometer van Moskou, staat een jachtverblijf dat ooit de favoriete wijkplaats was voor de opperste leiders van de Sovjet-Unie. Het was een datsja voor alle seizoenen; in de lente en zomer een feest van groen en wilde bloemen aan de oever van een bergmeer, in de herfst en winter een paradijs voor jagers. In de jaren na de val van het oude presidium werd het met rust gelaten door de nieuwe machthebbers en diende het als onderkomen voor Ruslands meest vermaarde wetenschapper, een kernfysicus die Dimitri Joeri Joerjevitsj heette, een man voor alle seizoenen. Diende, want hij was vermoord, meedogenloos naar een gruwelijke val geleid door afgunstige moordenaars die geen enkel respect hadden voor zijn geniale kwaliteiten, die hij had willen delen met alle naties van de wereld. Waar zijn moordenaars ook vandaan kwamen – en niemand wist dat echt –, zij waren het kwaad, en niet hun doelwit, ongeacht al zijn dodelijke kennis.

De witharige, kalende oude vrouw lag op het bed bij het enorme erkerraam dat uitzag op de witte pracht van de eerste sneeuw uit het noorden. Net als haar haar en haar bleke, gerimpelde huid was alles achter het glas wit, bogen de takken door onder het gewicht van de verse sneeuw, en was het landschap een paradijs van verblindend licht. Met moeite stak ze haar hand uit naar de koperen bel op het nachtkastje en schudde die heen en weer.

Even later haastte een mollige vrouw van begin veertig, met bruin haar en ogen die levendig en vragend stonden, zich de kamer binnen. ‘Ja, grootmoeder, wat kan ik voor u doen?’ vroeg ze.

‘Je hebt al meer gedaan dan je kon, mijn kind.’

‘Ik ben nauwelijks een kind meer, en er is niets dat ik niet voor u zou willen doen, dat weet u. Zal ik een kopje thee voor u halen?’

‘Nee, je kunt een priester voor me halen – het maakt niet uit van welk geloof. We hebben ons geloof al zo lang niet mogen belijden.’

‘U hebt geen priester nodig. U hebt een stevige maaltijd nodig, grootmoeder.’

‘Mijn god, je klinkt net als je grootvader. Altijd tegenspreken, altijd analyseren...’

‘Ik analyseerde niet,’ onderbrak Anastasia Joeriskaja Solatov haar. ‘U eet als een vogeltje!’

‘Die eten waarschijnlijk elke dag hun eigen lichaamsgewicht... Niet dat het iets uitmaakt, maar waar is je man?’

‘Op jacht. Hij zei dat je in de verse sneeuw de sporen goed kunt volgen.’

‘Hij zal waarschijnlijk in zijn eigen voet schieten. Bovendien hebben we geen voedsel nodig. Moskou is heel royaal.’

‘En dat horen ze ook te zijn!’ onderbrak Anastasia Solatov haar weer.

‘Nee, liefje, ze zijn royaal omdat ze te bang zijn om dat niet te zijn.’

‘Wat wilt u daarmee zeggen, Maria Joeriskaja?’

‘Haal nu maar die priester voor me, kind. Ik ben zevenennegentig jaar en iemand moet de waarheid horen. Ga nu!’

De oude Russisch-orthodoxe priester in het zwart stond over het bed gebogen. Hij herkende de tekenen; hij had ze al te vaak gezien. De oude vrouw was stervende, ze werd steeds kortademiger en elke ademhaling kostte haar meer moeite. ‘Uw biecht, edele vrouw?’ sprak hij.

‘Niet de mijne, sukkel!’ antwoordde Maria Joeriskaja. ‘Het was een dag ongeveer zoals deze, met sneeuw op de grond, en de jagers stonden klaar met hun geweren over de schouder. Hij werd gedood op een dag als deze, zijn lichaam verminkt, verscheurd door een dolle, gewonde beer die door idioten zijn kant op was gedreven.’

‘Ja, ja, we kennen allemaal het verhaal over uw tragische verlies, Maria.’

‘Eerst zeiden ze dat het de Amerikanen waren, toen waren het zijn tegenstanders in Moskou of zelfs zijn jaloerse concurrenten, maar het waren geen van allen.’

‘Het is al zo lang geleden, madame. Blijft u rustig, de Heer wacht op u. Hij zal u tot zich nemen en u troosten...’

‘*Govno*, idioot! De waarheid moet verteld worden. Later ontdekte ik – door telefoontjes over de hele wereld, niets op papier, alleen woorden die door de lucht werden gesproken – dat ik en mijn kinderen, en hun kinderen, nooit meer de zon zouden zien opgaan als ik vertelde wat mijn man toen tegen me zei.’

‘Wat was dat, Maria?’

‘Mijn adem verlaat me, vader, het raam wordt donker.’

‘Wat was het, kind van God?’

‘Een kracht veel gevaarlijker dan al het wapentuig van de oorlogvoerende naties van deze wereld.’

‘Wat voor “kracht”, lieve vrouw?’

‘De Matarese... het allesverslindende kwaad.’ Het hoofd van de oude vrouw viel opzij. Ze was dood.

Een reusachtig glanzend wit jacht, meer dan vijftig meter lang van boeg tot achtersteven, schoof langzaam in de richting van de jacht-

haven van Estepona, het noordelijkste punt van de Spaanse Costa del Sol, het paradijs voor de gepensioneerde rijken der wereld.

De broodmagere oude man in de luxueuze passagiershut zat op een met fluweel beklede stoel en werd verzorgd door de persoonlijke bediende die al bijna dertig jaar in zijn dienst was, en die hij als zijn vriend beschouwde. De bejaarde eigenaar werd gekapt en geschoren voor de belangrijkste bespreking van zijn lange leven, een leven van meer dan negentig jaar, maar hoeveel precies werd geheimgehouden, aangezien hij een groot deel van dat leven had doorgebracht in strijdperken met mannen die veel jonger waren dan hij. Want waarom zou hij zijn hebzuchtige tegenstanders het voordeel van zijn vermeende seniliteit geven terwijl deze in werkelijkheid berustte op tientallen jaren van superieure ervaringen? Drie cosmetische operaties hadden een deel van zijn gezicht misschien een wat maskerachtig uiterlijk gegeven, maar dat was alleen maar uiterlijke schijn, een misleidend beeld om de opportunisten die zich op zijn financiële imperium zouden storten als ze daarvoor de kans kregen, in verwarring te brengen.

Een imperium dat niets meer voor hem betekende. Het was een papieren monster met een waarde van meer dan zeven miljard Amerikaanse dollar, zeventienduizendmaal een miljoen, een kapitaal verkregen door manipulaties van een allang vergeten entiteit die was begonnen als een goedgezinde visie, en die door ondergeschikten – die noch over goedgezindheid noch over een visie beschikten – was veranderd in een gewelddadig duivels kwaad.

‘Hoe zie ik eruit, Antoine?’

‘Uitstekend, monsieur,’ antwoordde de bediende, die een beetje lichte aftershave op zijn wangen depte en het laken verwijderde, waarmee hij de formele kleding – compleet met gestreepte das – van zijn baas onthulde.

‘Dit is toch niet overdreven, is het wel?’ vroeg de elegante werkgever, gebarend naar zijn kleding.

‘Absoluut niet. U bent de voorzitter, sir, en zij moeten dat begrijpen. U kunt geen oppositie gebruiken.’

‘O, mijn oude vriend, er zal geen oppositie zijn. Ik ben van plan mijn diverse raden van bestuur op te dragen zich voor te bereiden op ontmanteling van mijn bedrijven. Ik ben van plan royale toelages te schenken aan al degenen die hun tijd en energie hebben gewijd aan ondernemingen waar ze in principe niets van weten.’

‘Er zullen misschien mensen zijn die uw instructies moeilijk kunnen accepteren, *mon ami* René.’

‘Goed zo! Je laat de valse schijn vallen en staat op het punt me

iets te vertellen.’ Beide mannen lachten zacht, waarna de oude man vervolgde: ‘Eerlijk gezegd, Antoine, zou ik jou in een van mijn raden van bestuur moeten zetten. Ik kan me niet herinneren dat je er met je adviezen ooit naast zat.’

‘Ik heb u die alleen gegeven als u erom vroeg en als ik dacht dat ik de situatie begreep. Ik heb me nooit op het terrein van zakelijke onderhandelingen begeven, omdat ik daar niets van begrijp.’

‘Alleen als het mensen betreft, nietwaar?’

‘Laten we zeggen dat ik beschermend ben, René... Kom, laat me u overeind helpen en in de rolstoel zetten...’

‘Nee, Antoine, geen rolstoel! Neem mijn arm, dan loop ik naar binnen. Tussen twee haakjes, wat bedoelde je toen je zei dat er misschien mensen zijn die niet blij zullen zijn met mijn instructies? Ze krijgen hun geld toch? Ze zullen op rozen zitten.’

‘Financiële zekerheid is geen actieve betrokkenheid, mon ami. De medewerkers zullen inderdaad dankbaar zijn, maar de directies kunnen er anders over denken. U haalt ze weg uit hun ivoren torens van macht en invloed. Pas op, René, bij deze bespreking zullen er verscheidene zijn die er zo over denken.’

De grote eetzaal van het jacht was een kopie van een modieus Frans restaurant, met een verlaagd plafond en impressionistische muurschilderingen met taferelen van de Seine, de Arc de Triomphe, de Eiffeltoren en diverse andere Parijse bezienswaardigheden. Om de ronde mahoniehouten tafel stonden vijf stoelen, waarvan er vier bezet waren. In deze stoelen zaten vier mannen gekleed in zakelijke pakken. Voor hen op tafel stonden flesjes Evian-bronwater en asbakken met pakjes Gauloise ernaast. Slechts twee asbakken werden gebruikt; de andere twee waren resoluut opzij geschoven.

De frêle oude man kwam de eetzaal in, begeleid door de bediende die al achtentwintig jaar in zijn dienst was en die door de mannen aan tafel werd herkend van vorige besprekingen. Ze begroetten elkaar en de oude ‘voorzitter’ werd in de middelste stoel geholpen, waarna zijn bediende achter hem bij de wand plaatsnam. Deze procedure werd geaccepteerd, niemand maakte bezwaar, en dat konden ze ook niet, want het was traditie.

‘Dus hier hebben we alle juristen. *Mon avocat* uit Parijs, *mein Rechtsanwalt* uit Berlijn, *mio avvocato* uit Rome, en, natuurlijk, onze bedrijfsjurist uit Washington, D.C. Ik ben blij jullie weer te zien.’ Er klonk wat instemmend gemompel, waarna de oude man vervolgde: ‘Ik merk aan jullie enthousiaste ontvangst dat jullie niet bepaald opgetogen zijn over deze bespreking. Dat is jammer, want mijn instruc-

ties zullen worden uitgevoerd, of jullie dat leuk vinden of niet.'

'Alstublieft, *Herr* Mouchistine,' zei de advocaat uit Duitsland, 'we hebben allemaal uw gecodeerde instructies ontvangen en opgeborgen in onze kluizen, en eerlijk gezegd zijn we verbijsterd! Het kan toch niet uw bedoeling zijn al uw bedrijven te verkopen en al het kapitaal...'

'Minus de buitengewoon forse honoraria voor uw professionele diensten, uiteraard,' onderbrak René Mouchistine hem resoluut en op krachtige toon.

'We zijn u zeer erkentelijk voor uw genereuze toelages, René, maar dat is niet onze grootste zorg,' zei de jurist uit Washington. 'Het is wat daarna komt. Bepaalde markten zullen instorten, aandelen zullen kelderen, er zullen vragen worden gesteld. Er kunnen onderzoeken komen. Onze reputaties...'

'Onzin. Ieder van jullie volgt de orders op van de ongrijpbare René Pierre Mouchistine, de enige eigenaar van deze bedrijven. Als jullie iets anders doen, zal dat resulteren in jullie ontslag. Vertel voor één keer gewoon de waarheid, heren. Als u dat doet, kan niemand u iets maken.'

'Maar *monsignore!*' riep de Italiaanse *avvocato* uit. 'U verkoopt uw belangen ver onder de marktwaarde. Met welk doel? U schenkt miljoenen en miljoenen aan liefdadigheidsinstellingen overal ter wereld, aan onbenulligen die nog geen lire van een Duitse mark kunnen onderscheiden! Wat bent u, een *socialista* die de wereld wil verbeteren en ondertussen de duizenden die in u geloofden, en in ons geloofden, voor gek zet?'

'Helemaal niet. Jullie maken allemaal deel uit van iets dat jaren voordat u werd geboren begonnen is, de droom van de grote *padrone*, de baron De Matarese.'

'Wie?' vroeg de Franse advocaat.

'Ik kan me vaag herinneren dat ik die naam weleens heb gehoord, *mein Herr*,' zei de Duitser. 'Maar er gaat geen belletje rinkelen.'

'Waarom zou hij dat?' René Mouchistine gluurde even over zijn schouder naar Antoine, zijn bediende. 'Jullie zijn niets anders dan de webben van spinnen die uit deze bron afkomstig zijn, ingehuurd door die bron om zijn operaties legitiem te laten lijken, omdat jullie legitiem waren. Jullie zeggen dat ik miljoenen teruggeef aan degenen die het spel hebben verloren, maar waar, denken jullie, komt mijn rijkdom vandaan? We zijn hebzuchtig geworden tot het waanzinnige toe.'

'U kunt dit niet doen, Mouchistine!' riep de Amerikaan, opspringend van zijn stoel. 'Ik word voor het Congres gedaagd!'

‘Ik ook! De Bundestag zal een onderzoek eisen!’ riep de Rechtsanwalt uit Berlijn.

‘Ik zal me niet onderwerpen aan de Kamer van Afgevaardigden!’ schreeuwde de Parijzenaar.

‘Ik zal u door onze collega’s in Palermo op andere gedachten laten brengen,’ zei de man uit Rome veelbetekenend. ‘Dan zult u de logica inzien.’

‘Waarom probeert u dat zelf niet? Nu? U bent toch niet bang voor een oude man?’

De Italiaan sprong woedend overeind en zijn hand verdween onder zijn op maat gemaakte jasje. Verder kwam hij niet. *Plop!* Een enkel gedempt pistoolschot, afgevuurd door Antoine, de bediende, blies zijn gezicht in stukken. De advocaat uit Rome wankelde en stortte neer op de parketvloer.

‘U bent gek geworden!’ riep de Duitser. ‘Hij wilde u alleen maar een krantenartikel laten zien waarin wordt beschreven dat diverse van uw ondernemingen ervan worden verdacht banden te hebben met de mafia, wat waar is. U bent een monster!’

‘Afkomstig uit uw mond is dat pure ironie, Auschwitz en Dachau in aanmerking genomen.’

‘Ik was toen nog niet geboren!’

‘Lees de geschiedenis er maar op na. Wat vind jij, Antoine?’

‘Zelfverdediging, monsieur. Als voormalig adviseur van de Sûreté zal dat in mijn rapport staan. Hij wilde zijn wapen pakken.’

‘Shit!’ riep de advocaat uit Washington. ‘U hebt ons hier in de val gelokt, smerige schoft!’

‘Niet echt. Ik wilde er alleen maar van overtuigd zijn dat jullie mijn orders zouden uitvoeren.’

‘Dat kúnnen we niet! Jezus Christus, begrijpt u dat dan niet? Dat zou voor ons allemaal het einde betekenen...’

‘Voor hem is het dat inderdaad geworden. Maar we zullen ons van het lichaam ontdoen; de vissen in zee zullen blij met hem zijn.’

‘U bent echt gek!’

‘We zijn gek geworden. En we zijn nog niet eens begonnen... Stop! Antoine! De patrijspoorten!’

Voor de kleine ronde vensters waren plotseling gezichten bedekt met rubber maskers verschenen. Een voor een sloegen ze met hun wapens het glas kapot en openden ze het vuur op alles en iedereen in de eetzaal. Antoine, de bediende, trok Mouchistine achter de massieve buffetkast, waarbij hij in zijn schouder en zijn meester in de borst werd geraakt. Zijn trouwe vriend zou het niet overleven.

‘René, René!’ schreeuwde Antoine. ‘Haal diep adem, blijf adem-

halen! Ze zijn weg! Ik breng je naar het ziekenhuis!

‘Nee, Antoine, het is te laat!’ kokhalsde Mouchistine. ‘De advocaten zijn dood en ik betreur mijn einde niet. Ik heb met het kwaad geleefd en sterf nu ik het afwijs. Misschien zal dat ooit, ergens, iets te betekenen hebben.’

‘Waar hebt u het over, mon ami, mijn beste vriend?’

‘Zorg dat je Beowulf Agate vindt.’

‘Wie?’

‘Vraag het maar aan Washington. Zij moeten weten waar hij is. Wasili Talenjekov werd vermoord, maar Beowulf Agate leeft nog. Hij moet ergens zijn en hij kent de waarheid.’

‘Welke waarheid, mijn beste vriend?’

‘De Matareses! Ze zijn terug. Ze wisten van deze bespreking, van de gecodeerde instructies die geen betekenis hebben zonder de sleutel. Degene die nog over was, wie dat ook is, moest me tegenhouden, en jij moet hen tegenhouden!’

‘Hoe?’

‘Vecht ertegen met heel je hart en ziel! Binnenkort zal het overal zijn. Het is het kwaad dat de aartsengel van de hel heeft voorspeld, het goede dat de dienaar van Satan werd.’

‘U praat wartaal. Ik heb nooit godsdienstles gehad!’

‘Dat is ook niet nodig,’ fluisterde de stervende Mouchistine. ‘Ideeën zijn grotere monumenten dan kathedralen, ze overleven het steen met duizenden jaren.’

‘Waar hebt u het in ’s hemelsnaam over?’

‘Vind Beowulf Agate. Hij is de sleutel.’

René Mouchistine kwam schokkend naar voren en viel toen weer achteruit, waarna zijn hoofd tegen de buffetkast bleef rusten. Zijn laatste woorden klonken duidelijk, als gefluisterde keelklanken in een lege ruimte. ‘De Matarese... de incarnatie van het kwaad.’ De oude man en zijn geheimen waren dood.

Zes maanden eerder

In het grillige Corsicaanse heuvelland bij Porto-Vecchio aan de Tyrreense Zee stonden de restanten van een landhuis dat ooit indrukwekkend moest zijn geweest. De buitenmuren, gebouwd om de eeuwen te doorstaan, waren nog grotendeels intact, maar binnen die muren waren de verscheidene ruimten verwoest door een brand die er enkele tientallen jaren geleden had gewoed. Het was halverwege de middag, de hemel was loodgrijs en er was regen op komst door een late winterstorm die vanaf de kust bij Bonifacio het land introk. Straks zouden lucht en aarde drijfnaat zijn, overal modder, en de overgroeide, nauwelijks zichtbare paden rondom het huis zouden niet meer begaanbaar zijn.

‘Ik stel voor dat we ons haasten, padrone,’ zei de zwaargebouwde Corsicaan die de capuchon van zijn parka al op had gezet. ‘De wegen naar het vliegveld van Senetosa zijn al slecht genoeg zonder noodweer,’ voegde hij eraan toe. Zijn Engels had een zwaar accent, maar de twee waren die taal overeengekomen.

‘Senetosa kan wachten,’ antwoordde de slanke man in de regenjas, wiens accent een Nederlandse afkomst verraadde. ‘Alles kan wachten tot ik klaar ben! Geef me de overzichtskaart van de noordkant, alsjeblieft.’ De Corsicaan stak zijn hand in zijn jaszak en haalde de opgevouwen kaart te voorschijn. Hij gaf hem aan de man uit Amsterdam, die hem snel openvouwde, tegen de stenen muur drukte en zorgvuldig bestudeerde. Keer op keer maakte hij zijn blik los van de kaart en keek hij naar het stuk grond waarop hij voortdurend zijn aandacht richtte. Het begon te regenen, eerst zachtjes maar al snel toenemend tot een stevige bui.

‘Hierheen, padrone,’ riep de gids uit Bonifacio, wijzend naar een doorgang in de stenen muur. Het was de ingang naar een of ander prieel. Deze was in zoverre merkwaardig dat hij nauwelijks een meter twintig breed was, terwijl de muur waarin hij zich bevond, bijna twee meter dik was, zodat hij iets tunnelachtigs kreeg. Alles was bedekt met klimop die tegen de muren op groeide en de ingang onverbiddelijk afschermde. Desondanks was het een schuilplaats voor de plotselinge stortbui.

De padrone, een man van begin veertig, drong het kleine heiligdom binnen, duwde onmiddellijk zijn opgevouwen kaart tegen de begroeiing vol spinnen, haalde een rode viltstift uit zijn jaszak en omcirkelde een groot gebied. ‘Dit gedeelte,’ riep hij, om zich verstaanbaar te maken boven de regen die op de muren kletterde, ‘moet af-

gezet worden, afgesloten, zodat niemand het binnendringt of het op een andere manier verstoort! Is dat duidelijk?’

‘Als dat uw opdracht is, gebeurt dat. Maar, padrone, u heeft het hier over ongeveer vierhonderd hectare.’

‘Dan is dat mijn opdracht. Mijn vertegenwoordigers zullen voortdurend controleren of deze wordt uitgevoerd.’

‘Dat is niet nodig, sir, ik zal hem uitvoeren.’

‘Goed, mooi, doe dat.’

‘En de rest, *grande signora*?’

‘Zoals we hebben besproken in Senetosa. Alles moet exact worden gekopieerd van de originele werktekeningen zoals die tweehonderd jaar geleden in Bastia zijn ingediend, en die natuurlijk zijn voorzien van de moderne gemakken. Alles wat je nodig hebt zul je door mijn schepen en vrachtvliegtuig vanuit Marseille geleverd krijgen. Je hebt de nummers en codes van mijn geheime telefoons en faxen. Doe wat ik van je vraag – van je eis – en je zult je nooit meer om je financiële toekomst hoeven te bekommeren.’

‘Het is een voorrecht door u uitgekozen te zijn, padrone.’

‘En je begrijpt de noodzaak van absolute geheimhouding?’

‘*Naturalmente*, padrone! U bent een excentrieke man uit Beieren die veel van dit eiland houdt. Iemand die extreem rijk is en die ervoor heeft gekozen zijn verdere leven te leiden in het prachtige heuvelland van Porto-Vecchio. Dat is wat iedereen weet!’

‘Juist, prima.’

‘Maar als u me toestaat, *grande signora*, we zijn gestopt in het dorp en de oude vrouw die die armoedige herberg runt, heeft u gezien. Het was zelfs zo dat ze in de keuken op haar knieën viel en de Verlosser dankte voor uw terugkeer.’

‘Wat?’

‘Zoals u zich herinnert duurde het heel lang voordat onze drankjes werden gebracht, zodat ik zelf naar de *cucina* ben gegaan, waar ik haar hardop biddend aantrof. Ze huilde terwijl ze sprak, zei dat ze het kon zien aan uw gezicht en uw ogen. “De baron De Matarese is teruggekeerd,” bleef ze maar herhalen.’ De Corsicaan sprak de naam Matarese op z’n Italiaans uit: *Mataresa*. ‘Ze dankte de Heer voor uw terugkeer, zei dat grootsheid en geluk waren teruggekeerd naar het bergland.’

‘Dat incident moet uit je geheugen worden gewist, heb je dat begrepen?’

‘Maar natuurlijk, sir. Ik heb niets gehoord!’

‘Terug naar de bouwplannen. Die moeten in zes maanden verwezenlijkt zijn. Bespaar op niets, doe het gewoon.’

‘Ik zal mijn uiterste best doen.’
‘En als je uiterste best niet voldoende is, zul je geen pensioen meemaken, rijk of niet, *capisce?*’
‘Zeker, padrone,’ zei de Corsicaan, en hij slikte.
‘En die oude vrouw in de herberg...’
‘Ja?’
‘Dood haar.’

Er waren zes maanden en twaalf hysterische dagen verstreken en de restauratie van het landgoed van de Matarese-dynastie was voltooid. Het resultaat was opmerkelijk, zoals alleen met vele miljoenen dollars mogelijk was. Het reusachtige huis met zijn indrukwekkende eetzaal zag er weer uit zoals de oorspronkelijke architect het in het begin van de achttiende eeuw voor zich had gezien, de enorme kandelaars waren vervangen door kroonluchters en natuurlijk was het huis voorzien van alle moderne gemakken zoals stromend water, toiletten, airconditioning en – vanzelfsprekend – elektriciteit.

Het terrein was schoongemaakt en in het dikke gras rondom het hoofdgebouw waren een groot croquetveld en een aantrekkelijke golfbaan aangelegd. De lange oprit vanaf de weg naar Senetosa was geplaveid, werd 's avonds verlicht door in het gras verzonken lampen, en goedgeklede bedienden begroetten alle voertuigen die de marmere trappen van de ingang naderden. Wat de bezoekers niet wisten, was dat alle bedienden professionele bewakers waren, voor het merendeel ex-commando's uit diverse landen. Ze waren allemaal voorzien van elektronische scanners die wapens, camera's en recorders binnen een afstand van drie meter konden opsporen; op zestig centimeter afstand gaven ze zelfs aan om wat voor voorwerp het ging.

De orders waren duidelijk. Mocht iemand een van deze voorwerpen bij zich hebben, dan moest hij of zij onmiddellijk worden afgezonderd en naar een verhoorkamer worden gebracht waar harde vragen zouden worden gesteld. Als de antwoorden niet bevredigend waren, waren er apparatuur en methodes om de gewenste antwoorden wel te krijgen. De Matarese was terug, in al zijn twijfelachtige macht en glorie.

Het was vroeg in de avond en de ondergaande zon wierp zijn diep oranje licht over de heuvels van Porto-Vecchio toen de eerste limousines arriveerden. De in Armani-pakken geklede bewakers begroetten de gasten beleefd en hielpen ze hoffelijk uit hun voertuigen met handen die tegelijkertijd onopvallend over hun kleding gleden. Er waren zeven enorme limousines en zeven gasten; meer zouden er niet komen. Zes mannen en één vrouw, variërend in leeftijd van begin dertig tot hal-

verwege de vijftig en afkomstig uit diverse landen. Ze hadden één ding gemeen: ze waren allemaal immens rijk. Alle zeven werden ze door hun persoonlijke bewaker de marmeren treden van de Villa Matarese op geleid en naar de eetzaal gebracht. In het midden van deze reusachtige zaal stond een lange tafel met naamkaartjes voor de zeven stoelen; vier aan de rechterkant, drie aan de linker, op ruim anderhalve meter van elkaar. Aan het hoofd van de tafel stond een lege stoel met een kleine lessenaar ervoor. Twee geüniformeerde bedienden kwamen aansnellen om de bestellingen van de cocktails op te nemen; kristallen schaaltes met Beluga-kaviaar stonden bij elke zitplaats op tafel, en de zachte, subtiele tonen van een fuga van Bach zweefden door de lucht.

Geleidelijk aan kwam de conversatie op gang, moeizaam, aangezien niemand wist waarom ze hier waren. Er was nog een tweede overeenkomst: alle zeven spraken ze Engels en Frans, zodat ze zich eerst van beide talen bedienden maar uiteindelijk besloten tot de eerste, omdat de twee mannelijke Amerikanen de laatste niet voldoende beheersten. De onderwerpen van gesprek waren onbetekenend en werden beperkt tot wie-kende-wie en was-het-weer-niet-fantastisch-in-Saint-Tropez, of op de Bahama's, op Hawaï, of in Hongkong? Niemand durfde de prangende vraag te stellen: *waarom zijn we hier?* De zes mannen en de ene vrouw waren bange mensen. En ze hadden reden om bang te zijn. Er was meer in hun respectievelijke verledens dan het heden suggereerde.

Plotseling stopte de muziek. Het licht van de enorme kroonluchters werd gedimd terwijl tegelijkertijd een kleine schijnwerper aan de reling van het balkon opgloeide en de lessenaar aan het hoofd van de tafel ten slotte in een helder licht zette. De slanke man uit Amsterdam kwam te voorschijn uit een alkoof en liep langzaam naar de verlichte lessenaar. Zijn aangename, bijna onopvallende gezicht leek bleek in het licht, maar zijn ogen waren niet te negeren. Zijn blik was levendig en alert toen hij zijn gasten stuk voor stuk aankeek en begroette met een hoofdknikje.

'Ik dank jullie allen voor het accepteren van mijn uitnodiging,' begon hij, met in zijn stem die merkwaardige combinatie van koelheid en onderdrukte woede. 'Ik vertrouw erop dat jullie reis meer dan comfortabel is geweest, zoals jullie gewend zijn.' Er werd wat instemmend gemompeld, maar van enig enthousiasme was geen sprake. 'Ik besef,' vervolgde de man uit Amsterdam, 'dat ik jullie levens heb verstoord, zowel sociaal als professioneel, maar ik had geen andere keus.'

'Die hebt u nu wel,' onderbrak de vrouw hem op koele toon. Ze

was begin dertig, gekleed in een kostbare zwarte jurk en droeg een parelsnoer dat minstens vijftigduizend Amerikaanse dollar kostte. ‘We zijn hier, vertel ons nu waarom.’

‘Mijn verontschuldigen, madame. Ik ben me ervan bewust dat u op weg was naar de Rancho Mirage in Palm Springs voor een gesprek met de huidige partner van uw man op zijn malafide make-laarskantoor. Ik weet zeker dat uw afwezigheid zal worden geaccepteerd, aangezien dat kantoor er niet zou zijn als u dat niet had gefinancierd.’

‘Pardon?’

‘Alstublieft, madame, ik voel me niet op mijn gemak als u zo spreekt.’

‘Wat mij betreft,’ zei de kalende Portugees van middelbare leeftijd, ‘ik ben hiernaartoe gekomen omdat u impliceerde dat ik serieus in de problemen zou raken als ik dat niet deed. Uw bedekte dreigement is me niet ontgaan.’

‘In mijn telegram heb ik alleen maar de Azoren genoemd. Blijkbaar was dat voldoende. Het consortium waarover u de leiding hebt, houdt zich bezig met corruptie en de smeergelden die u Lissabon betaalt zijn ronduit misdadig. Als u de Azoren in uw macht zou hebben, zou u niet alleen de extreem hoge prijzen van vliegreizen onder controle hebben, maar zou u ook nog eens de belachelijk hoge toeristenbelasting van meer dan een miljoen bezoekers per jaar in uw zak kunnen steken. Heel doordacht, zou ik zeggen.’

Er volgde een uitbarsting van stemmen aan beide zijden van de tafel, sommige refererend aan de diverse twijfelachtige activiteiten die de reden konden zijn voor de zeven om naar het afgelegen landhuis in Porto-Vecchio te komen.

‘Genoeg!’ zei de man uit Amsterdam, zijn stem verheffend. ‘Jullie hebben het mis wat betreft de reden van jullie aanwezigheid hier. Ik weet meer over ieder van jullie dan jullie over jezelf weten. Dat is mijn nalatenschap, mijn erfenis – en jullie zijn allen erfgenamen. Wij zijn de afstammelingen van de Matarese, de basis waaraan jullie je rijkdom hebben ontleend.’

De zeven gasten waren verbijsterd; enkelen van hen keken elkaar aan alsof iets onzegbaars hen met elkaar verbond.

‘Dat is niet een naam die wij gebruiken of waaraan we refereren, zou ik denken,’ zei de Engelsman in zijn elegante Savile Row-pak. ‘Noch mijn vrouw noch mijn kinderen hebben die naam ooit gehoord,’ voegde hij er zachtjes aan toe.

‘Waarom begint u erover?’ vroeg de Fransman. ‘De Matarese is verleden tijd – dood en vergeten, een vage herinnering die we beter kunnen begraven.’

‘Bent u dood?’ vroeg de Nederlander. ‘Bent u begraven? Ik denk het niet. Jullie rijkdom heeft jullie in staat gesteld de absolute top van de financiële invloed te bereiken. Jullie leiden persoonlijk of in absentia grote ondernemingen en conglomeraten, wat de essentie is van de Matarese-filosofie. En ieder van jullie is door mij gekozen om het lot van de Matarese te bepalen.’

‘Welk verdomd lot?’ vroeg een van de twee Amerikanen, die naar zijn accent te oordelen afkomstig was uit het diepe zuiden. ‘Bent u soms een of andere Huey Long?’

‘Nauwelijks, maar de winsten van uw casino’s langs de Mississippi kunnen de indruk wekken dat u dat wel bent.’

‘Mijn casino’s zijn zo schoon als ze maar zijn kunnen, vriend!’

‘Ik heb veel bewondering voor uw manier van kans berekenen...’

‘Welk lot?’ onderbrak een andere Amerikaan hen. ‘De naam Matarese is nooit voorgekomen in enig officieel document dat betrekking heeft op de bezittingen van mijn familie.’

‘Ik zou geschokt zijn als dat wel zo was, sir. U bent een van de meest vooraanstaande juristen in Boston, Massachusetts. Opgeleid op Harvard, cum laude afgestudeerd... en nu maakt u deel uit van het meest smeergeldgevoelige advocatenkantoor dat zijn geld verdient door federale en staatsambtenaren, zowel gekozen als benoemd, in diskrediet te brengen. Ik heb veel bewondering voor uw talenten.’

‘Dat kunt u niet bewijzen.’

‘Daag me niet uit, raadsman. U zou het verliezen. Hoe dan ook, ik heb jullie niet naar Porto-Vecchio laten komen om te pronken met de grondigheid van mijn onderzoeken, hoewel die wel een rol spelen in het geheel. De kip en het ei, als het ware. Laat ik mezelf eerst aan jullie voorstellen. Ik ben Jan van der Meer Matareisen, en ik weet zeker dat die laatste naam iets voor jullie betekent. Ik ben een directe nazaat van de baron De Matarese; hij was mijn grootvader. Zoals jullie weten – of niet – zijn de relaties van de baron altijd geheimgehouden, en zijn ook de eventuele kinderen die het resultaat waren van die relaties, in het geheim opgevoed. De grote man heeft echter nooit zijn verantwoordelijkheden geschuwd. Zijn kroost werd naar de beste families in Italië, Frankrijk, Groot-Brittannië, Portugal, de Verenigde Staten, en – zoals ik kan bewijzen – Nederland gestuurd.’

Opnieuw waren de gasten met stomheid geslagen. Langzaam maar zeker gleden hun blikken heen en weer over de tafel en staarden ze elkaar kort en doordringend aan, alsof er ieder moment een bijzonder geheim kon worden onthuld.

‘Waar wilt u verdomme naartoe?’ zei de grote, grove Amerikaan

uit Louisiana. ‘Voor de draad ermee, man!’

‘Daar ben ik het mee eens,’ zei de man uit Londen, ‘wat wilt u ons duidelijk maken, ouwe?’

‘Ik geloof dat verscheidene van jullie al begrijpen waar ik naartoe wil,’ zei Jan van der Meer Matareisen, die zichzelf een licht glimlachje toestond.

‘Zeg op dan, Hollander!’ eiste de ondernemer uit Lissabon.

‘Goed dan, dat zal ik doen. Net zoals ik zijn jullie allemaal kinderen van die kinderen. Wij zijn de voortbrengselen van diezelfde lendenen, zoals een Engelse bard dat misschien zou hebben geformuleerd. Ieder van jullie is een directe bloedverwant van de baron De Matarese.’

Zijn publiek vloog als één man overeind. Zinnen als: ‘We hebben gehoord van de Matarese, maar nooit op deze manier!’ en: ‘Dat is belachelijk! Mijn familie heeft zijn eigen rijkdom vergaard!’ en: ‘Kijk naar mij! Ik ben een van nature blonde vrouw! Ik heb geen cel mediterrane bloed in mijn lijf!’ De protesten namen steeds verder in volume toe, totdat de zeven buiten adem raakten en ten slotte zwegen toen Jan Matareisen in de kegel van licht zijn handen opstak.

‘Ik kan al jullie tegenwerpingen stuk voor stuk beantwoorden,’ zei hij heel rustig, ‘als jullie maar willen luisteren. De genotzucht van de baron was krachtig en veelzijdig, net als hijzelf. Jullie grootmoeders werden naar hem toe gebracht alsof ze de grillen van een Arabische sjeik waren, maar geen van hen wees hem ooit af; ze bewonderden hem omdat hij een buitengewone man was. Maar ik, alleen ik, was in de ogen van de Kerk zijn wettige kleinzoon, omdat hij met mijn grootmoeder is getrouwd.’

‘Wat zijn wij verdomme dan?’ riep de Amerikaan uit New Orleans. ‘Twee generaties oude bastaards?’

‘Heeft het u ooit aan geldelijke middelen ontbroken, sir? Voor opleidingen of investeringen?’

‘Nee... dat kan ik niet zeggen.’

‘En was uw grootmoeder – of is ze dat nog steeds – niet een bijzonder aantrekkelijke vrouw, een fotomodel wier gezicht en lichaam de covers van bladen als *Vogue* en *Vanity Fair* hebben gesierd?’

‘Dat neem ik aan, hoewel ze er nooit veel over heeft gezegd.’

‘Dat hoefde ze ook niet. Ze is snel getrouwd met een verzekeringsman wiens bedrijf uitgroeide tot een groot kantoor waarvan hij directeur werd.’

‘U suggereert niet alleen maar beweert ook echt dat we allemaal met elkaar verwant zijn!’ riep de jurist uit Boston. ‘Welke bewijzen hebt u voor deze belachelijke stelling?’

‘Op twee meter diepte in de grond bij de noordoostelijke hoek van dit landhuis was een kleine kluis met een in oliedoek gewikkeld pakje erin. Het heeft me vijf maanden gekost om het te vinden. Dit pakje bestond uit officiële documenten met de namen van zijn kinderen en de landen waar ze woonden. De baron was, naast al het andere, buitengewoon precies. Ja, mijn beste gast uit Boston, we zijn allemaal familie. We zijn neven en nichten, of we dat nu leuk vinden of niet. Tezamen zijn wij de erfgenamen van de Matarese.’

‘Ongelooflijk!’ zei de Engelsman, happend naar adem.

‘Godalle Jezus!’ riep de Amerikaan uit het Zuiden.

‘Dit is belachelijk!’ riep de blonde vrouw uit Los Angeles.

‘Eigenlijk vind ik het vrij komisch,’ zei de man uit Rome, gekleed in een kardinaalsgewaad van het Vaticaan.

‘Ja,’ beaamde Matareisen, ‘ik had wel gedacht dat u de sublieme humor ervan zou waarderen. U bent een ondeugende geestelijke, in de gunst bij Zijne Heiligheid, maar beladen met geld door het Collegium.’

‘We moeten de Kerk voorbereiden op de eenentwintigste eeuw. Ik verontschuldigd me niet.’

‘Maar u krijgt kapitalen van de banken die het geld van het Vaticaan beheren, is het niet?’

‘Ik doe aanbevelingen, maar profiteer er niet persoonlijk van.’

‘Volgens mijn bronnen valt dat nog te bezien. Ik refereer dan natuurlijk aan uw landhuis aan het Como-meer.’

‘Dat is van mijn neef.’

‘Uit een tweede huwelijk, nadat u het eerste op onrechtmatige wijze had beëindigd. Maar laten we doorgaan. Ik ben er niet op uit iedereen in verlegenheid te brengen. We zijn tenslotte familie... Jullie zijn hier omdat jullie kwetsbaar zijn, zoals ik ook kwetsbaar ben. Als ik jullie respectievelijke ondernemingen kan ontmantelen, kunnen anderen dat ook. Dat is slechts een kwestie van provocatie, tijd en nieuwsgierigheid, is het niet?’

‘U praat verdomme te veel zonder iets te zeggen,’ zei de Amerikaan uit het Zuiden geïrriteerd. ‘Wat staat er op uw agenda, vriend?’

‘Agenda. Leuk vind ik dat. Dat strookt met uw achtergrond. U bent afgestudeerd in de bedrijfseconomie, als ik me niet vergis.’

‘U vergist u niet. U kunt me een *redneck* noemen, en dan zit u er niet ver naast, maar ik ben niet achterlijk. Dus ga door.’

‘Goed dan, de agenda – onze agenda. Die omvat het tot bloei brengen van de Matarese-zaak, de visie van onze grootvader, Guillaume de Matarese.’

Alle ogen waren gericht op de Nederlandse man. Het was duidelijk

dat de zeven erfgenamen, ondanks hun bedenkingen, geïntrigeerd waren, zij het behoedzaam.

‘Aangezien u bekender bent met deze “visie” dan wij, kunt u misschien iets duidelijker zijn,’ zei de modieus geklede vrouw bedachtzaam.

‘Zoals jullie allemaal weten, is de internationale financiële wereld mondiaal geïntegreerd. Als er iets met de Amerikaanse dollar gebeurt, heeft dat invloed op de Duitse mark, het Engelse pond, de Japanse yen en alle andere valuta ter wereld, net zoals die ook hun invloed hebben.’

‘Daarvan zijn wij ons terdege bewust,’ zei de Portugees. ‘Ik neem aan dat wij allemaal profiteren van de fluctuerende koersen.’

‘Maar u lijdt ook verliezen, nietwaar?’

‘Die vallen in het niet bij onze winsten, zoals mijn Amerikaanse “neef” zou zeggen over de opbrengsten van zijn casino’s tegenover het verlies dat hij als speler lijdt.’

‘Dat heb je goed gezegd, neef...’

‘Ik geloof dat we afdwalen,’ onderbrak de Engelsman hen. ‘De agenda, alstublieft?’

‘Beheersing van de geldmarkten, discipline scheppen in de internationale financiële wereld. Dat was het levensdoel van de baron de Matarese. Geef het geld in handen van hen die het weten te gebruiken – geen regeringen, die alleen weten hoe ze het moeten verspillen, hoe ze als land tegen een ander land moeten opbieden. De wereld is al in oorlog, er heerst continu een economische oorlog, maar wie zijn de winnaars? Degenen die de economie van een land in handen hebben, hebben ook de regering in handen.’

‘En u wilt zeggen...’ De Portugees boog zich naar voren.

‘Ja, dat wil ik,’ onderbrak de Nederlander hem. ‘Wij zijn ertoe in staat. Ons gezamenlijke kapitaal omvat meer dan een triljoen dollar, toegankelijk geld dat geografisch zo gunstig verspreid is dat we invloed kunnen uitoefenen op de machtscentra die we vertegenwoordigen. Een invloed die zich net zo snel over de wereld zal verplaatsen als de miljoenen die van de ene financiële markt naar de andere worden overgemaakt. Als wij gezamenlijk optreden, hebben we de macht een economische chaos te creëren, waar wij zowel individueel als gezamenlijk van kunnen profiteren.’

‘Dat is te gek!’ riep de ondernemer uit New Orleans. ‘We kunnen niet verliezen omdat wij alle kaarten in handen hebben!’

‘Bijna alle kaarten,’ zei de kleinzoon van de Matarese. ‘Zoals ik al eerder zei, zijn jullie gekozen omdat ik kwetsbaarheden heb kunnen ontdekken waarvan ik gebruik kon maken. De kip en het ei, heb

ik geloof ik gezegd. Er zijn nog anderen benaderd, wie ik misschien meer heb verteld dan ik had moeten doen. Ze waren diep beledigd toen ik hun mijn plannen voorlegde en stelden dat ze alle acties van de erfgenamen van de Matarese meteen openbaar zouden maken. Het zijn drie mensen, twee mannen en een vrouw, want de baron had in totaal tien kleinkinderen die niet door de Kerk zijn erkend. Dus gaan we van het abstracte, het mondiale, naar het persoonlijke, naar deze drie uitermate invloedrijke personen die ons kunnen ruïneren. Daarom moeten zij vernietigd worden. Hier kunnen jullie onze zaak een dienst bewijzen. Heren en dame, ze moeten geëlimineerd worden voordat we in actie komen. Maar ze moeten op ingenieuze wijze worden gedood, zonder sporen die naar een van ons leiden. Er was nog een ander, geen bloedverwant van ons, maar zo machtig en invloedrijk dat hij onze operaties lam had kunnen leggen zo gauw we die zouden beginnen. Hij vormt niet langer een obstakel, maar de drie anderen doen dat wel. Zij zijn de enigen die ons nog in de weg staan. Zullen we dus bij het begin beginnen? Of zijn er onder jullie die nu willen vertrekken?’

‘Waarom heb ik het gevoel dat als we dat deden, we nooit de weg naar Senetosa zouden bereiken?’ vroeg de vrouw met een glimlach.

‘U schat me hoger in dan ik mezelf inschat, madame.’

‘Ga je gang, Jan van der Meer Matareisen, toekomstbeelden zijn mijn werk,’ zei de kardinaal.

‘Zie dan het volgende voor u, kardinaal,’ zei Matareisen. ‘We hebben een plan, we tellen af naar een finale, zagezegd. Nog slechts een paar maanden, tot Nieuwjaar. Dat wordt het moment dat wij, de Matarese, over de hele wereld zullen heersen.’

2

The Hamptons, New York, 28 augustus

De noordpunt van Long Island ligt op minder dan een uur afstand van Manhattan, afhankelijk van het type privévliegtuig dat wordt gebruikt. De ‘Hamps’ zullen altijd de imaginaire streek van schrijver F. Scott Fitzgerald blijven, in ieder geval de gedeelten waar men ook werkelijk over privévliegtuigen beschikt. Het is een rijk, mooi gebied met grote landhuizen, zorgvuldig onderhouden gazons, fonkelende blauwe zwembaden, tennisbanen en getande rijen Engelse tuinen die oogverblindend in bloei staan onder de zomerzon. De exclusiviteit van de laatste decennia is tenietgedaan door de ‘nieuwe rijken’. Ita-